

+++++

ЗА БИЕНАЛЕТО (И КАКО ГО ДЕФИНИРАМЕ СОВРЕМЕНОТО)

Мила Димитровска

Заврши XVIII биенале на македонската архитектура. Како културен формат, овој настан секоја втора година ја консолидира фелата на едно место обидувајќи се одново да даде одговор на прашањата на современата архитектурата. Покрај редовната изложба која е пресек или некаква рефлексија на моменталната состојба на архитектонската продукција, постои и потреба од синхронизирана дебата за одново дефинирање на она што ја чини архитектурата и нејзиното место во општествениот контекст.

Она што го прави биеналето значајно како културен формат од една страна, е тоа што дисциплината се претставува себеси пред пошироката јавност и со тоа придонесува за архитектонската култура, но, од друга страна, отвора платформа за истражување, размена, аргументирање и одмерување на позициите во насока на одговарање на конечното: што е архитектура? Во таа смисла се поставува прашањето: што е релевантно и за што е важно да се зборува со цел да се анализира современото во архитектурата? Во нашиот општествен контекст на економско-политичка криза,

и на онаа идентитетската на самата архитектонска професија, овојгодишната тема на рециклирање дава логичен одговор за насоката во која може да се размислува кога зборуваме за развој на градот.

Архитектонското биенале може да се гледа и како своевидна програма на градот и во таа смисла би требало да има импакт и врз самата физичка средина како што тоа беше случај оваа година. Повеќе локални архитекти и архитектонски студија беа повикани да дадат одговор на темата *Рециклиран град* и на различни локации во градот се обидоа да дадат предлог, критика или поразлично читање на реалноста. Она што е важно да се препознае е дека биеналето како настан нуди исклучителна можност за создавање на архитектура која е надвор од рамките на праксата или академскиот свет, и е можност да се истапи со истражување кое продуцира комплетно нови дела кои можеби не би биле изводливи во регуларни услови или не би можеле да се случат како поголем проект надвор од биеналето.

ТЕМА 04: РЕЦИКЛИРАН ГРАД ББ

АРИСТИД АНТОНАС ВО ЕДНА ПРИЛИКА ГОВОРИ КАКО ПОНЕКОГАШ СЕ ЧУВСТВУВА ЗАРОБЕН ВО „БАНАЛНАТА БЕСМИСЛИЦА НА РЕЦИКЛИРАЊЕТО“. МНОГУ ЧЕСТО ДЕНЕШНИТЕ СТРАТЕГИИ НА ПОВТОРНА УПОТРЕБА И РЕЦИКЛИРАЊЕ ПОВТОРУВААТ ДЛАБОКА МОРАЛНА БАНАЛНОСТ: СТАНУВААТ ЦЕЛ А НЕ СРЕДСТВО СО КОЕ МОЖЕ ДА СЕ СОЗДАДЕ НЕШТО – КАКО КОГА ЧОВЕК БИ СЕ ОБИДЕЛ ДА ПИШУВА ТЕКСТ ШТО САМО ГО ИСКАЖУВА ВООДУШЕВУВАЊЕТО ОД МАСТИЛОТО (СИЛИ ФОНТОТ) ШТО ГО КОРИСТИ. РЕЦИКЛИРАЊЕТО НЕМА ЗНАЧЕЊЕ САМО ПО СЕБЕ, МОЖЕ САМО ДА БИДЕ ЈАЗИК ЗА ФОРМИРАЊЕ НА НОВИ/АЛТЕРНАТИВНИ ПРЕДЛОЗИ.

ВО РАМКИ НА БИМАС 2016, НЕКОЛКУМИНА МЛАДИ АРХИТЕКТИ ПРЕЗЕНТИРАА СВОИ ПРОЕКТИ / ИСТРАЖУВАЊА ЗА „РЕЦИКЛИРАЊЕ“ НА КОНКРЕТНИ МЕСТА ИЛИ ОБЈЕКТИ ВО ГРАДОТ СКОПЈЕ. ОД ШТО СЕ ПОТТИКНАТИ НИВНИТЕ ИСТРАЖУВАЊА? ДАЛИ ИМА ПОТРЕБА, И КАКО МОЖЕ ИСТИТЕ ДА ПРОДОЛЖАТ ДА СЕ РАЗВИВААТ НАДВОР ОД РАМКИТЕ НА БИЕНАЛЕТО? ПОСТОИ ЛИ НАЧИН СИСТЕМСКИ ДА СЕ РЕЦИКЛИРА АРХИТЕКТОНСКИОТ ОТПАД, МЕСТА И ОБЈЕКТИ, И НА КОЈ НАЧИН ИСТИОТ МОЖЕ ПОВТОРНО ДА СЕ ИСКОРИСТИ?

Механика, колаж, автори: Максим Наумовски & Оливер Илиевски

